

Arrest

nr. 191 373 van 1 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. HOOYBERGHS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjiiitische Arabier met de Irakese nationaliteit en werd u geboren op 31 januari 1998. U woonde in de wijk Al Mashtal in Bagdad. In 1993 en 2002 werden uw jongere zussen Sara en Yusur geboren. In 2003 verhuisde u met uw ouders tijdelijk naar Diyala wegens de oorlog, maar daar heeft u geen herinneringen aan. Jullie keerden na een korte periode terug naar jullie eigen woning in Al Mashtal. U ging naar de Qubata Sahra-school tot het vierde middelbaar. Daarna werkte u af en toe, maar u verdiende ook geld als voetballer. U speelde bij de ploegen Al Shurta, Al Eshan, Al Hadoud en Academy Baghdad. Af en toe nam u deel aan een buitenlands tornooi: in 2012 in Iran en Zweden, in 2013 in Iran.

In 2012 begon u ook te breakdancen nadat u er samen met een vriend een film over had bekeken. Aangezien op straat dansen gevaarlijk kon zijn, gezien het niet binnen de traditionele Irakese cultuur past, mochten u en uw vrienden van de Communistische Partij één van hun lokalen gebruiken.

Begin juni 2015 besloot u samen met uw vrienden Adel (E.), Saif (M.) en Haider (F.) op straat te gaan dansen om de mensen jullie danskunsten te laten zien. Jullie dansten een uur of twee in een openbaar park en kregen gemengde reacties van voorbijgangers: sommigen vonden het leuk, maar de meesten gaven jullie negatieve opmerkingen. Na twee uur relatief ongestoord breakdancen werden jullie aangesproken door zeven leden van de militie Asaib Ahl al-Haq (AAH). Eén van hen was een man die u kende van de voetbal en met wie u ooit ruzie had gemaakt. Ze zeiden dat de muziek die jullie gebruikten en breakdance in het algemeen niet pasten binnen de Irakese cultuur en droegen jullie op ermee op te houden. U en uw vrienden gingen aanvankelijk tegen hen in, maar ze sloegen jullie en verjaagden jullie uit het park. U keerde naar huis terug. Drie dagen later vond uw vader een dreigbrief van AAH, waarin stond dat u moest stoppen met breakdance of dat ze u anders zouden doden, en dat u beter zou meevechten met hen in plaats van u met breakdance bezig te houden. U vertrok op aanraden van uw vader naar het huis van uw tante en bleef daar verborgen. Toen u al een week bij uw tante verbleef, kreeg u onverwacht telefoon van uw trainer: er was een toernooi in Parijs waar de ploeg Academy Baghdad in zou meespelen, en u mocht mee. U kreeg een visum om naar Frankrijk te gaan en verliet Irak op 4 juli 2015. U arriveerde na een tussenstop in Bahrein in Frankrijk en nam deel aan het toernooi, dat liep tot 11 juli 2015. U reisde op 13 juli 2015 door naar België, kwam er aan op dezelfde dag en vroeg op 14 juli 2015 asiel aan. Zes maand voor uw gesprek op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) en één maand voor het gesprek, dus eind maart 2016 en eind augustus 2016, kwamen mensen langs in uw ouderlijke woning om uw vader te vertellen dat ze jullie nog niet vergeten zijn, dat ze jullie volgen en weten waar jullie naartoe gaan. Daarbovenop zegt uw zus dat zij merkt dat mensen haar volgen, maar dat ze niet weet wie ze zijn.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer : uw originele paspoort, een brief van het "Plural Individual"-initiatief waaraan u als danser deelnam en enkele foto's en twee filmpjes in verband met breakdance.

B. Motivering

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Irak een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Aan uw verklaringen kan immers geen geloof worden gehecht.

Er werden een aantal onaannemelijke en tegenstrijdige elementen vastgesteld in uw verklaringen, wat doet twifelen of deze wel werkelijk hebben plaatsgevonden.

Eerst en vooral komt het al niet aannemelijk over dat u samen met uw vrienden besliste om buiten te gaan breakdancen, en dat jullie dat gedurende meer dan twee uur bleven doen ondanks de voornamelijk negatieve reacties en de kritiek van passanten. U beweert immers dat u er zich zeer goed van bewust was dat buiten dansen gevaarlijk was, en dat jullie er daarom voor kozen om enkel binnenshuis te dansen, in de zaal van de Communistische Partij (CGVS p. 5, 9). De dag van het incident was de eerste keer dat jullie het waagden buiten te dansen (CGVS p.7). Bovendien beweert u dat u zich al van voor het incident met AAH bang voelde omdat u deze hobby uitoefende, en dat u van tevoren al het gevoel had dat iemand u observeerde en viseerde (CGVS p.11). Het is in dat geval niet aannemelijk dat u én drie anderen het toch een goed idee vonden om in een openbaar park te gaan breakdancen. Wanneer u gevraagd wordt of er in de vriendengroep dan geen discussie was over het idee om buiten te gaan dansen en jullie dus in gevaar te brengen, antwoordt u van wel, maar dat jullie dachten dat mensen gingen zien dat breakdance leuk is. Jullie zouden pas in het park zelf gemerkt hebben dat bijna niemand reageerde op de verwachte, goeie manier (CGVS p.9). Dat u zich enerzijds bang voelde en dacht dat u geobserveerd werd, én u en uw vrienden ervan overtuigd waren dat breakdance een gevaarlijke hobby is en het daarom gedurende drie jaar nooit aandurfdën om buiten te dansen, maar anderzijds naïef genoeg was om toch te verwachten dat omstaanders positief zouden reageren op breakdance, is niet aannemelijk. Bovendien beweert u dat jullie twee uur aan een stuk dansten en daarbij vooral negatieve opmerkingen en kritiek kregen, maar niet bang werden en dat jullie je gewoon amuseerden en er niet aan dachten om de danssessie af te breken (CGVS p.10). Dat mag ernstig verbazen: gezien de angst die u al had wegens uw gevaarlijke hobby en gezien de voorzichtigheid die uw dansgroep al jaren aan de dag legde, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u sneller zou beslissen om het park te verlaten wanneer jullie optreden niet het gewenste effect heeft op de omstaanders en zo goed als uitsluitend boze reacties oogst.

Die onaannemelijkheden wat betreft jullie dansoptreden op straat doen twifelen of u en uw dansgroep werkelijk ooit het risico zouden genomen hebben om op straat te gaan dansen.

In verband met de vervolgingsfeiten zelf die u inroept, werden een aantal tegenstrijdigheden en incoherenties vastgesteld die uw verhaal op losse schroeven zetten.

De belangrijkste vaststelling wat dat betreft, ligt in het tijdsverloop van de gebeurtenissen. U beweert dat u bedreigd werd begin juni (CGVS p.5) – op zich al een grote afwijking van wat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde, namelijk dat u met uw vrienden bedreigd werd in het park in juni of juli 2015 – en dat uw vader drie dagen later een dreigbrief van AAH vond, waarna u bij uw tante ging verblijven (CGVS p.8-9). Toen u daar een week was, kreeg u als bij toeval een onverwacht telefoontje van uw voetbaltrainer, die u meedeelde dat u mee kon naar een voetbaltornooi in Parijs. Niet lang na dat telefoontje, al herinnert u zich niet hoe lang precies en of het bijvoorbeeld op dezelfde dag van het telefoontje gebeurde of niet, ging u naar de ambassade om uw visum te regelen (CGVS p.8-9). De fiche van uw visumaanvraag werd opgevraagd en aan uw dossier toegevoegd, en is gedateerd op 6 juni 2015 (zie dossier en landeninformatie, COI bron 1). Wanneer het document u getoond wordt, bevestigt u de datum van de aanvraag en het feit dat u het formulier zelf invulde (CGVS p.14). U herinnert zich de precieze datum van de eerste bedreiging niet, maar als we met de vroegste datum “begin juni” rekenen, zou dat impliceren dat u ten vroegste op 1 juni 2015 in het park bedreigd werd. Drie dagen later, dat moet in dat geval op 4 juni 2015, kreeg u een dreigbrief en dook u onder bij uw tante. U bleef daar een week voor u telefoon kreeg van uw trainer, dus zou u op 11 juni 2015 ten vroegste kunnen weten hebben dat u met de ploeg naar Parijs zou gaan. U zou dus ten vroegste op die datum, 11 juni 2015, een visumaanvraag kunnen hebben indienen. Het formulier van uw visumaanvraag bewijst echter dat u op 6 juni 2015 al naar de ambassade ging, een verschil van liefst vijf dagen, en dan nog wanneer met de vroegst mogelijke datum voor uw bedreigingsprobleem wordt gerekend. Het feit dat de datum waarop u een visum voor Frankrijk aanvroeg niet strookt met het verhaal dat u vertelt, doet ernstige twijfels rijzen bij uw volledige asielrelaas. Dat u moeilijk precieze data kan onthouden (CGVS p.8), kan wat dat betreft geen excuus vormen. Het gaat hier immers niet over precieze data, maar over een inschatting van korte tijdsperiodes.

Daarnaast werden ook tegenstrijdigheden vastgesteld in uw verklaringen, die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen.

Tijdens uw gehoor op de DVZ beweerde u nog letterlijk dat een lid van de milities langskwam bij uw vader en hem de dreigbrief gaf (Vragenlijst 3.5). Dat impliceert duidelijk dat de dreigbrief persoonlijk aan uw vader overhandigd is. Op het CGVS beweert u echter dat de brief gewoon bij jullie binnen gegooid is en dat uw vader hem in de voortuin heeft gezien, maar dat u niet weet hoe de militeleden de brief precies in de voortuin gekregen hebben (CGVS p.8, 11-12). Wanneer u geconfronteerd wordt met die tegenstrijdigheid, beweert u eerst dat u uw uitspraken van op het DVZ eenvoudigweg nooit gedaan heeft, quod non, en zegt u vervolgens dat het toch niet uitmaakt of u die eerdere verklaringen al dan niet zou hebben gedaan, want dat het geen verschil maakt op welke manier de brief bij jullie is terechtgekomen (CGVS p.12). Het feit dat u twee verschillende versies geeft van hoe de dreigbrief u bereikte, wordt met die uitleg niet verklaard en zorgt ervoor dat het moeilijk wordt om te geloven dat AAH u werkelijk in een brief bedreigd heeft.

Daarnaast beweert u tijdens uw gehoor op het CGVS dat AAH u met de dood bedreigd heeft in de dreigbrief waarvan sprake: u zou moeten stoppen met breakdancen, of ze zouden u doden (CGVS p. 8). Wat dat betreft dient te worden opgemerkt dat u op de DVZ nog geen gewag maakte van doodsb bedreigingen, enkel van het bevel uw activiteiten te stoppen en de militie te vervoegen (Vragenlijst 3.5), en sterker nog, wanneer u gevraagd werd wat u vreest in Irak, zei u enkel dat u vreesde opnieuw te zullen geslagen worden door de militeleden (Vragenlijst 3.4). De volatiele aard van uw verklaringen trekt uw asielrelaas verder in twijfel.

Wanneer u gevraagd wordt om de zeven militeleden die u en uw vrienden benaderden in het park te beschrijven, beweert u dat u hen niet kende, hen nog nooit gezien had en sowieso niet gefocust was op hoe ze eruit zagen (CGVS p.10-11). Dat is vreemd: eerder beweerde u nog dat u één van de zeven militeleden wel degelijk kende en ooit ruzie met hem had gehad (CGVS p.8). U kende dus wel één van hen. Redelijkerwijze zou kunnen worden verwacht dat u die persoon dan beschrijft, niet dat u beweert dat u geen van hen ooit al gezien had. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, geeft u een weinig samenhangende uitleg over het feit u de persoon niet kent en hem maar één keer heeft gezien, en dat u alleen met atleten contact had (CGVS p.11), wat niet verklaart waarom deze persoon enerzijds belangrijk genoeg is om tijdens uw vrij verhaal spontaan te vermelden (CGVS p.8, Vragenlijst 3.5) maar u hem anderzijds volledig vergeten schijnt te zijn op het moment dat u om een beschrijving gevraagd wordt van de militeleden die u lastigvielen. Wat dat betreft beweerde u op de DVZ overigens nog dat het niet met het militielid zelf was dat u ooit ruzie had, maar met zijn broer (Vragenlijst 3.5), wat u op het CGVS aanpast: het was toch het militielid zelf (CGVS p.2). Dat u aanvankelijk beweerde dat u een probleem had met de broer van het militielid, en vervolgens dat het een ruzie betrof met het militielid zelf, is ook een eigenaardige demarche. De kleinere tegenstrijdigheden in uw relaas over de vervolgingsfeiten maken het nog moeilijker om geloof te hechten aan uw verhaal.

Daarnaast worden ook uw verklaringen over de nasleep van de vervolgingsfeiten gekenmerkt door hun onlogische karakter.

U beweert dat uw vader terwijl u al in België was nog twee keer werd lastiggevallen: een keer zes maanden voor uw gehoor op het CGVS, een keer één maand voor uw gehoor op het CGVS. Dat is erg onwaarschijnlijk. Aanvankelijk zegt u dat er "vrij vaak" – eens rond eind maart 2016 en eens rond eind augustus 2016 – mensen langskomen om te vragen waar u bent (CGVS p.4) en dat ze uw zus volgen om dat te weten te komen. Vervolgens beweert u echter dat de militieleden niét gevraagd hebben waar u bent, omdat ze al weten dat u niet thuis verblijft, maar dat ze gewoon meegedeeld hebben dat ze jullie nog steeds volgen en jullie niet met rust zullen laten. Daarna zouden ze vrij snel weggegaan zijn omdat ze konden zien dat uw vader ziek is (CGVS p.12-13). Naast het feit dat u zichzelf tegensprekt, komt het ook zeer bevreemdend over dat de militieleden blijkbaar sedert hun bedreiging begin juni, dus acht à negen maanden lang, helemaal geen actie ondernemen, om vervolgens opnieuw een zoektocht naar u te starten en uw vader te bezoeken, daarna weer een pauze van vijf maanden in te lassen, om nog eens dezelfde boodschap te komen herhalen tegen uw vader. Nog bevreemdender is dat ze graag willen weten waar u bent, maar volgens uw verklaringen blijkbaar niet de moeite doen om eenvoudigweg de vraag te stellen aan uw vader, terwijl ze wel de moeite doen om persoonlijk langs te komen.

De logica is ver te zoeken in de gang van zaken die u beschrijft, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede komt.

Los van dat alles kan nog worden gewezen op het feit dat er nog andere elementen zijn die uw algemene geloofwaardigheid ondermijnen. U geeft toe dat u vlak na uw aankomst in België erg verschillende verklaringen had afgelegd (CGVS p.7). U verborg toen het feit dat u gewoon met een visum naar Frankrijk gevlogen was, maar beweerde dat u een maand over uw reis had gedaan en dat u vanuit Turkije met de vrachtwagen richting België gegaan was, een reis die door uw oom langs vaderszijde Hawat geregeld was. U beweerde u dat uw breakdanceclub werd opgedoekt omdat breakdance verboden is (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, ook toegevoegd aan landeninformatie, COI bron 2). Nadat uw visuminformatie bekend raakte, bleek ook dat de geboortedatum die in uw paspoort staat niet 31 januari 1998 is, maar 31 januari 1997. U houdt vol dat uw werkelijke geboortjaar 1998 is en dat de handgeschreven aanpassing in uw paspoort een reguliere wijziging van de geboortedatum is (CGVS p.9), maar moet door het bekendmaken van uw visuminformatie wel toegeven dat u uit angst om teruggestuurd te worden had gelogen over de manier waarop u naar België geraakt bent (CGVS p.7). Dat u dat uiteindelijk bekent, neemt echter niet weg dat uw algemene geloofwaardigheid een stevige deuk krijgt door uw oorspronkelijke beweringen.

Daarnaast beweerde u aanvankelijk ook dat uw paspoort in een koffer zat die gestolen werd, en dat u daarom uw paspoort niet kon neerleggen. Na het opduiken van de visuminformatie en zo ook het geboortjaar 1997 dat u betwist, bleek dat u uw paspoort wél nog had en dat u het wenste neer te leggen om de handgeschreven aanpassing van uw geboortedatum te tonen en zo te bewijzen dat u wel minderjarig was. Het feit dat u al die tijd wel in het bezit was van uw paspoort, doet ook twijfelen aan de oprechtheid van de uitleg die u nog steeds geeft voor het ontbreken van al uw andere identiteitsdocumenten, namelijk dat uw voetbalcoach ze om voor u onbekende redenen niet terug wil geven. De nieuwe exemplaren van uw identiteitsdocumenten die u na aankomst in België nog liet aanmaken, werden ingehouden op de DVZ omdat ze vals zouden zijn (CGVS p.5-6). Ook deze elementen doen uw algemene geloofwaardigheid geen goed.

Door de combinatie van tegenstrijdigheden, incoherenties en onwaarschijnlijke elementen in uw verklaringen, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Voorts moet worden opgemerkt dat het feit dat u zich niet vrij voelt om in Irak openlijk breakdance als hobby te beoefenen, op zich niet als vervolging in de zin van de conventie van Genève of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden beschouwd. Het kan dan ook geen aanleiding geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien het geen fundamentele rechten betreft waarvan de loutere beknotting tot een onmenselijke behandeling zou leiden.

Wat uw link met de Communistische Partij betreft, dient te worden vastgesteld dat u geen lid bent bij de partij en er geen personen kende, enkel de conciërge die u in de danszaal binnen liet. Wanneer u zegt dat de partij u beschermde, doelt u uitsluitend op het feit dat jullie de zaal mochten gebruiken (CGVS p.3). Wanneer u gevraagd wordt of u ooit problemen zou gekend hebben omdat u van de zaal van de communisten gebruikmaakte, zegt u van niet en dat niemand u daar heeft zien binnengaan (CGVS p.14). Ook hier kan dus niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstig lijden.

Volledigheidshalve zijn er geen redenen om u omwille van uw profiel als voetballer an sich de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Hoewel het CGVS er zich van bewust is dat sommige professionele sporters in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging - om redenen die evenwel overwegend losstaan van de beoefening van de sport an sich - is het loutere feit dat u actief voetbalt en daar een beperkte vergoeding voor krijgt (CGVS p.3) onvoldoende om een vrees te rechtvaardigen. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden geviséerd. Dat is in casu niet het geval, daar u dit vooreerst niet als asielmotief aanhaalt, laat staan dat u in het verleden omwille van uw voetbalactiviteiten op enige manier werd vervolgd (CGVS p.7-8, 14).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict

beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016.

De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakse burgers zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw paspoort bewijst enkel uw identiteit. De brief van het dansinitiatief waaraan u in België deelnam, toont aan dat u inderdaad een breakdancer bent, maar dat wordt op zich niet in twijfel getrokken. Hetzelfde geldt voor uw persoonlijke foto's die u het CGVS na uw gehoor bezorgde. Het CNN-filmpje waarvan u de link doorgaf, toont aan dat Adel Euro een getalenteerd danser was die omkwam bij een aanslag, maar ook niet meer dan dat. U komt er zelf niet in voor. Het andere filmpje, waarin u zelf wel verschijnt, bewijst louter dat u uw breakdance-activiteiten in België heeft verdergezet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker beroept zich aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus in een enig middel op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker benadrukt dat niet betwijfeld wordt dat hij breakdancst. De redenering van het CGVS is speculatief en gebeurt ten onrechte vanuit het oogpunt van een goede huisvader. Verzoeker was dit niet en was 17 jaar ten tijde van de feiten. Het is algemeen geweten dat jongeren zich aangetrokken voelen tot risicovolle activiteiten, al was het maar om zich op die manier stoerder te kunnen voordoen tegenover hun leeftijdsgenoten. Het lag dus in de lijn der verwachtingen dat verzoeker vroeg of laat buiten zou gaan dansen met zijn vrienden.

Omtrent de aan hem verweten tegenstrijdigheden en incoherenties, betoogt verzoeker dat hij tijdens het gehoor herhaaldelijk heeft duidelijk gemaakt niet in staat te zijn tot exacte dateringen. Verzoeker citeert uit het gehoorverslag van het CGVS. Gelet op het ontbreken van een exacte datering door verzoeker kan een mogelijk verschil van 5 dagen niet aanzien worden als tegenstrijdigheid.

Verzoeker heeft de dreigbrief nooit gezien. Deze werd door zijn vader ontvangen en verscheurd.

De gebeurtenis in het park was traumatisch. Derhalve is het ongepast om aan verzoeker te verwijten dat hij de militieleden niet kon beschrijven. Het is niet ongebruikelijk dat na een trauma dissociatie optreedt, waarbij de herinnering (deels) vervaagt. Verzoeker vertelde bij het CGVS dat hij heel bang was.

Dat de nasleep van de gebeurtenissen onlogisch is, kan volgens verzoeker verder bezwaarlijk een argument genoemd worden. *“Menselijk gedrag berust niet op logica. Gebeurtenissen zijn zelden logisch te noemen. Bovendien gaat het om gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden nadat verzoeker Irak had verlaten en zich reeds in België bevond”.*

Verzoeker benadrukt dat hij reeds meermaals een visum verkreeg voor het buitenland. Telkenmale keerde hij terug naar Irak. Indien verzoeker het land sowieso had willen verlaten, had hij dit eerder gedaan. Dit wordt in de bestreden beslissing miskend.

Verzoeker stelt dat het niet opgaat dat de gebeurtenissen niet als vervolging in de zin van de Conventie van Genève kunnen worden geschouwd. Als breakdanser behoort hij tot een specifieke sociale groep. Het is om die reden dat hij vervolging riskeert.

2.1.2. Verzoeker voert aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in een enig middel de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Volgens hem is de bestreden beslissing onredelijk en niet afdoende gemotiveerd. Verwijzend naar een rapport van Caritas International en CIRE, betoogt verzoeker dat het openbare leven geen argument mag vormen. Verder wijst hij op hetgeen omtrent de scholen in Bagdad gesteld wordt in de informatie in het administratief dossier. Eveneens wijst hij op hetgeen hierin gesteld wordt over de gezondheidszorg. Uit het voormelde rapport blijkt volgens verzoeker duidelijk dat de situatie in Bagdad beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker een kopie van zijn paspoort en een rapport van Caritas International en CIRE bij het verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker brengt in de loop van de onderhavige beroepsprocedure verder geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

3.2. Verweerder legt op 18 mei 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het betreft een COI Focus van 6 februari 2017 aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.3. In dit kader dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat waar gemotiveerd wordt:

“Los van dat alles kan nog worden gewezen op het feit dat er nog andere elementen zijn die uw algemene geloofwaardigheid ondermijnen. U geeft toe dat u vlak na uw aankomst in België erg verschillende verklaringen had afgelegd (CGVS p.7). U verborg toen het feit dat u gewoon met een visum naar Frankrijk gevlogen was, maar beweerde dat u een maand over uw reis had gedaan en dat u vanuit Turkije met de vrachtwagen richting België gegaan was, een reis die door uw oom langs vaderszijde Hawat geregeld was. U beweerde u dat uw breakdanceclub werd opgedoekt omdat breakdance verboden is (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, ook toegevoegd aan landeninformatie, COI bron 2). Nadat uw visuminformatie bekend raakte, bleek ook dat de geboortedatum die in uw paspoort staat niet 31 januari 1998 is, maar 31 januari 1997. U houdt vol dat uw werkelijke geboortjaar 1998 is en dat de handgeschreven aanpassing in uw paspoort een reguliere wijziging van de geboortedatum is (CGVS p.9), maar moet door het bekendmaken van uw visuminformatie wel toegeven dat u uit angst om teruggestuurd te worden had gelogen over de manier waarop u naar België geraakt bent (CGVS p.7). Dat u dat uiteindelijk bekent, neemt echter niet weg dat uw algemene geloofwaardigheid een stevige deuk krijgt door uw oorspronkelijke beweringen.

Daarnaast beweerde u aanvankelijk ook dat uw paspoort in een koffer zat die gestolen werd, en dat u daarom uw paspoort niet kon neerleggen. Na het opduiken van de visuminformatie en zo ook het geboortjaar 1997 dat u betwist, bleek dat u uw paspoort wél nog had en dat u het wenste neer te leggen om de handgeschreven aanpassing van uw geboortedatum te tonen en zo te bewijzen dat u wel minderjarig was. Het feit dat u al die tijd wel in het bezit was van uw paspoort, doet ook twijfelen aan de oprechtheid van de uitleg die u nog steeds geeft voor het ontbreken van al uw andere identiteitsdocumenten, namelijk dat uw voetbalcoach ze om voor u onbekende redenen niet terug wil geven. De nieuwe exemplaren van uw identiteitsdocumenten die u na aankomst in België nog liet aanmaken, werden ingehouden op de DVZ omdat ze vals zouden zijn (CGVS p.5-6). Ook deze elementen doen uw algemene geloofwaardigheid geen goed.”

De voormelde vaststellingen vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoeker deze niet aanvecht, blijven zij onverminderd gehandhaafd. De voormelde vaststellingen werpen een zware smet op de algehele geloofwaardigheid van verzoekers gezegden.

Eveneens dient te worden opgemerkt dat verzoekers gedrag na binnenkomst in Europa niet getuigt van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Verzoeker liet echter na dit te doen en opteerde ervoor om eerst deel te nemen aan een voetbaltornooi in Frankrijk en twee dagen na afloop van dit tornooi door te reizen naar. Dit getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofd en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, tweede lid, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten omdat hij naar aanleiding van zijn activiteiten als breakdanser in de negatieve aandacht kwam van Asaeb Ahl al Haq (AAH).

Omtrent deze problemen wordt in de bestreden beslissing vooreerst echter met recht gesteld:

“Eerst en vooral komt het al niet aannemelijk over dat u samen met uw vrienden besliste om buiten te gaan breakdancen, en dat jullie dat gedurende meer dan twee uur bleven doen ondanks de voornamelijk negatieve reacties en de kritiek van passanten. U beweert immers dat u er zich zeer goed van bewust was dat buiten dansen gevaarlijk was, en dat jullie er daarom voor kozen om enkel binnenshuis te dansen, in de zaal van de Communistische Partij (CGVS p. 5, 9). De dag van het incident was de eerste keer dat jullie het waagden buiten te dansen (CGVS p.7).

Bovendien beweert u dat u zich al van voor het incident met AAH bang voelde omdat u deze hobby uitoefende, en dat u van tevoren al het gevoel had dat iemand u observeerde en viseerde (CGVS p.11). Het is in dat geval niet aannemelijk dat u én drie anderen het toch een goed idee vonden om in een openbaar park te gaan breakdancen. Wanneer u gevraagd wordt of er in de vriendengroep dan geen discussie was over het idee om buiten te gaan dansen en jullie dus in gevaar te brengen, antwoordt u van wel, maar dat jullie dachten dat mensen gingen zien dat breakdance leuk is. Jullie zouden pas in het park zelf gemerkt hebben dat bijna niemand reageerde op de verwachte, goeie manier (CGVS p.9). Dat u zich enerzijds bang voelde en dacht dat u geobserveerd werd, én u en uw vrienden ervan overtuigd waren dat breakdance een gevaarlijke hobby is en het daarom gedurende drie jaar nooit aandurfdën om buiten te dansen, maar anderzijds naïef genoeg was om toch te verwachten dat omstaanders positief zouden reageren op breakdance, is niet aannemelijk. Bovendien beweert u dat jullie twee uur aan een stuk dansten en daarbij vooral negatieve opmerkingen en kritiek kregen, maar niet bang werden en dat jullie je gewoon amuseerden en er niet aan dachten om de danssessie af te breken (CGVS p.10). Dat mag ernstig verbazen: gezien de angst die u al had wegens uw gevaarlijke hobby en gezien de voorzichtigheid die uw dansgroep al jaren aan de dag legde, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u sneller zou beslissen om het park te verlaten wanneer jullie optreden niet het gewenste effect heeft op de omstaanders en zo goed als uitsluitend boze reacties oogst.

Die onaannemelijkheden wat betreft jullie dansoptreden op straat doen twifelen of u en uw dansgroep werkelijk ooit het risico zouden genomen hebben om op straat te gaan dansen.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Hij beperkt zich ertoe op algemene en ongefundeerde wijze te poneren dat jongeren zich aangetrokken voelen tot risicovol gedrag en zich stoer willen voordoen bij hun leeftijdsgenoten. Dit kan echter hoegenaamd niet volstaan om aannemelijk te maken dat verzoeker en diens vrienden, hoewel zij voorheen steeds voorzichtig waren en hij voorhoudt dat zij goed wisten welk gevaar dit inhield, er voor zouden hebben geopteerd om een optreden in een openbaar park te geven. Nog minder aannemelijk is het daarbij dat zij dit optreden niet onmiddellijk zouden hebben stopgezet en dat zij nog twee uur zouden hebben door gedanst wanneer zij merkten dat hun optreden negatief werd onthaald.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“In verband met de vervolgingsfeiten zelf die u inroept, werden een aantal tegenstrijdigheden en incoherenties vastgesteld die uw verhaal op losse schroeven zetten.

De belangrijkste vaststelling wat dat betreft, ligt in het tijdsverloop van de gebeurtenissen. U beweert dat u bedreigd werd begin juni (CGVS p.5) – op zich al een grote afwijking van wat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde, namelijk dat u met uw vrienden bedreigd werd in het park in juni of juli 2015 – en dat uw vader drie dagen later een dreigbrief van AAH vond, waarna u bij uw tante ging verblijven (CGVS p.8-9). Toen u daar een week was, kreeg u als bij toeval een onverwacht telefoontje van uw voetbaltrainer, die u meedeelde dat u mee kon naar een voetbaltornooi in Parijs. Niet lang na dat telefoontje, al herinnert u zich niet hoe lang precies en of het bijvoorbeeld op dezelfde dag van het telefoontje gebeurde of niet, ging u naar de ambassade om uw visum te regelen (CGVS p.8-9). De fiche van uw visumaanvraag werd opgevraagd en aan uw dossier toegevoegd, en is gedateerd op 6 juni 2015 (zie dossier en landeninformatie, COI bron 1). Wanneer het document u getoond wordt, bevestigt u de datum van de aanvraag en het feit dat u het formulier zelf invulde (CGVS p.14). U herinnert zich de precieze datum van de eerste bedreiging niet, maar als we met de vroegste datum “begin juni” rekenen, zou dat impliceren dat u ten vroegste op 1 juni 2015 in het park bedreigd werd. Drie dagen later, dat moet in dat geval op 4 juni 2015, kreeg u een dreigbrief en dook u onder bij uw tante. U bleef daar een week voor u telefoon kreeg van uw trainer, dus zou u op 11 juni 2015 ten vroegste kunnen weten hebben dat u met de ploeg naar Parijs zou gaan. U zou dus ten vroegste op die datum, 11 juni 2015, een visumaanvraag kunnen hebben indienen. Het formulier van uw visumaanvraag bewijst echter dat u op 6 juni 2015 al naar de ambassade ging, een verschil van liefst vijf dagen, en dan nog wanneer met de vroegst mogelijke datum voor uw bedreigingsprobleem wordt gerekend. Het feit dat de datum waarop u een visum voor Frankrijk aanvroeg niet strookt met het verhaal dat u vertelt, doet ernstige twijfels rijzen bij uw volledige asielrelaas. Dat u moeilijk precieze data kan onthouden (CGVS p.8), kan wat dat betreft geen excuus vormen. Het gaat hier immers niet over precieze data, maar over een inschatting van korte tijdsperiodes.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Hij komt immers niet verder dan een loutere herhaling van zijn eerdere verklaringen. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde vaststellingen. Het was geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij de vermeende feiten op een meer coherente wijze zou kunnen situeren in de tijd. Minstens kon worden verwacht dat hij deze zou kunnen situeren ten aanzien van zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

In de bestreden beslissing wordt voorts met reden gesteld:

"Daarnaast werden ook tegenstrijdigheden vastgesteld in uw verklaringen, die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen.

Tijdens uw gehoor op de DVZ beweerde u nog letterlijk dat een lid van de milities langskwam bij uw vader en hem de dreigbrief gaf (Vragenlijst 3.5). Dat impliceert duidelijk dat de dreigbrief persoonlijk aan uw vader overhandigd is. Op het CGVS beweert u echter dat de brief gewoon bij jullie binnen gegooid is en dat uw vader hem in de voortuin heeft gezien, maar dat u niet weet hoe de militieleden de brief precies in de voortuin gekregen hebben (CGVS p.8, 11-12). Wanneer u geconfronteerd wordt met die tegenstrijdigheid, beweert u eerst dat u uw uitspraken van op het DVZ eenvoudigweg nooit gedaan heeft, quod non, en zegt u vervolgens dat het toch niet uitmaakt of u die eerdere verklaringen al dan niet zou hebben gedaan, want dat het geen verschil maakt op welke manier de brief bij jullie is terechtgekomen (CGVS p.12). Het feit dat u twee verschillende versies geeft van hoe de dreigbrief u bereikte, wordt met die uitleg niet verklaard en zorgt ervoor dat het moeilijk wordt om te geloven dat AAH u werkelijk in een brief bedreigd heeft.

Daarnaast beweert u tijdens uw gehoor op het CGVS dat AAH u met de dood bedreigd heeft in de dreigbrief waarvan sprake: u zou moeten stoppen met breakdancen, of ze zouden u doden (CGVS p. 8). Wat dat betreft dient te worden opgemerkt dat u op de DVZ nog geen gewag maakte van doodsb bedreigingen, enkel van het bevel uw activiteiten te stoppen en de militie te vervoegen (Vragenlijst 3.5), en sterker nog, wanneer u gevraagd werd wat u vreest in Irak, zei u enkel dat u vreesde opnieuw te zullen geslagen worden door de militieleden (Vragenlijst 3.4). De volatiele aard van uw verklaringen trekt uw asielrelaas verder in twijfel."

Verzoeker voert ter weerlegging van het voorgaande geen dienstige argumenten aan. Hoe het gegeven dat verzoeker de dreigbrief zelf nooit zag zou kunnen verklaren waarom hij omtrent het voorgaande tegenstrijdige verklaringen aflegde, kan namelijk niet worden ingezien.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende asielrelaas. Kritiek op de overige, overtollige motieven aangaande de beschrijving van de militieleden en het gebrek aan logica kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen.

Omtrent verzoekers profiel als breakdanser wordt in de bestreden beslissing voorts terecht gesteld:

"Voorts moet worden opgemerkt dat het feit dat u zich niet vrij voelt om in Irak openlijk breakdance als hobby te beoefenen, op zich niet als vervolging in de zin van de conventie van Genève of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden beschouwd. Het kan dan ook geen aanleiding geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien het geen fundamentele rechten betreft waarvan de loutere beknotting tot een onmenselijke behandeling zou leiden."

Verzoeker had er, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in het verleden nooit problemen mee om zijn hobby uit te oefenen in zijn land van herkomst. Het loutere gegeven dat hij zich in enige mate dient te conformeren aan de dominante cultuur en aan de hiermee gepaard gaande restricties, maakt op zich bovendien geen 'vervolging' in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet uit. Bepaalde aanpassingen van zijnerzijde om zich aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen, zoals het nalaten te breakdansen in het openbaar, vormen op zich geen inbreuk op verzoekers fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voor het overige volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

"Wat uw link met de Communistische Partij betreft, dient te worden vastgesteld dat u geen lid bent bij de partij en er geen personen kende, enkel de conciërge die u in de danszaal binnen liet. Wanneer u zegt dat de partij u beschermde, doelt u uitsluitend op het feit dat jullie de zaal mochten gebruiken (CGVS p.3). Wanneer u gevraagd wordt of u ooit problemen zou gekend hebben omdat u van de zaal van de communisten gebruikmaakte, zegt u van niet en dat niemand u daar heeft zien binnengaan (CGVS p.14). Ook hier kan dus niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstig lijden.

Volledigheidshalve zijn er geen redenen om u omwille van uw profiel als voetballer aan sich de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Hoewel het CGVS er zich van bewust is dat sommige professionele sporters in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging - om redenen die evenwel overwegend losstaan van de beoefening van de sport aan sich - is het loutere feit dat u actief voetbalt en daar een beperkte vergoeding voor krijgt (CGVS p.3) onvoldoende om een vrees te rechtvaardigen.

Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden geviséerd. Dat is in casu niet het geval, daar u dit vooreerst niet als asielmotief aanhaalt, laat staan dat u in het verleden omwille van uw voetbalactiviteiten op enige manier werd vervolgd (CGVS p.7-8, 14)."

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze weerlegt noch betwist, onverminderd gehandhaafd.

De neergelegde documenten (administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegt of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De loutere vaststelling dat verzoeker in het verleden meermaals naar het buitenland reisde en terugkeerde naar Irak kan tot slot bezwaarlijk volstaan om in zijn hoofde zijn geloofwaardigheid te herstellen of het bestaan van enige vrees of enig risico aannemelijk te maken.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door de partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen.

Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de aangevoerde asielmotieven evenmin aan dat hij valt onder toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont aldus niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS